

My jester – Anouk van Dijk / Anneke Steffens

aan te leren. De meisjes bakten er uiteraard niets van, en werden na een poos bedankt voor hun bereidwillige medewerking. Wij, toeschouwers, die hadden ingezien 'dat het toch nog zo gemakkelijk niet was', keken vervolgens met een hernieuwde interesse verder. Of hoe het ambachtsdenken intrinsiek met ons denken over kunst verstrengeld zit.

Hoe maak je nu de verbinding tussen authenticiteit en techniek? Ook wie daarnaar op zoek was, kwam op Klapstuk 97 aan zijn trekken. De plaats waar beide vereisten het best worden verenigd, is namelijk de solo, waarvan het festival er erg veel in huis had. Het bracht elf solo's op negentien dans- en theaterproducties. Hiermee volgt Klapstuk een algemene

trend in de dans- en de theaterwereld (waar monologen troef zijn). Zowel dansers, programmatoren als publiek lijken momenteel een voorliefde te hebben voor solowerk. Is hier louter sprake van een geest van individualisme? Ik denk het niet. M.i. bewerkt de solo een mooie synthese.

Enerzijds is er in de solo techniek vereist. 'Je kan je niet wegstoppen achter andere dansers', aldus Reyniers. Ook om een hele voorstelling lang het publiek in je eentje te blijven boeien, dien je als danser over een flinke dosis virtuositeit te beschikken. Anderzijds is de solo ook een zeer intieme aangelegenheid. De danser gaat een 'directe' confrontatie aan met het publiek, met wie hij/zij open en bloot een dialoog aangaat. Ook hier geldt dat hij/zij op niemand een beroep kan doen om zich te verbergen. Het publiek is zijn/haar enige partner. Misschien is het die intimiteit die aanslaat bij het publiek: het zich aangesproken voelen. Danser en toeschouwer zitten wat dat betreft in hetzelfde schuitje: 'Zonder mijn blik blijft je lichaam wat het altijd was: een valstrik van eenzaamheid' (Jan Fabre), maar ook: 'Souvenirs van het theater tegen de eenzaamheid' (Jeanne Brabants).

1. Dit werd duidelijk uit Pascal Gielens bijdrage aan de studiedag die het Departement Sociologie inrichtte ter gelegenheid van het festival.

2. Susan L. Foster, 'Dans en posthistorische techno-esthetica', in: REYNIERS, J., 'Het dansende lichaam'. Klassieke teksten over [hedendaagse] dans, Leuven, Kritak/Klapstuk, 1994, p.215.

3. Dit werd door Ph. Auslander terecht opgemerkt tijdens zijn bijdrage aan de lezingenreeks van het Instituut voor Culturele Studies.

4. Katie Verstockt, 'Dans', in: De Scène, 00, seizoen 1997-1998.